

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GANDORE, ROBERTA S.

Firul eternei muzici / Roberta S. Gandore. - Deva : Editura Emia, 2018

ISBN 978-973-753-409-5

821.135.1

Coperta: Antonio Gandore
Corectura: Camelia Mestecănean

Copyright: Roberta S. Gandore

Editura EMIA

Str. Mareșal Averescu / 20

Deva

Tel/Fax: 0254230246

Tel: 0740046983

E-mail: edituraemia@yahoo.com

www.emia.ro

ROBERTA S. GANDORE

**FIRUL
ETERNEI MUZICI**

Editura Emia

din copilărie, care le pot marca iremediabil viața. Unii dintre ei, aleg să trăiască în umbra propriilor victimizări, alții preferă să le vindece conștientizându-le, iar alții destul de puțini, e drept, precum este și autoarea cărții de față, Roberta S Gandore, aleg să și le facă aliați de nădejde, înfruntând realitatea vieții umăr la umăr. "Spaima de a fi părăsit numai muzica ți-o dă cu adevărat" - Constantin Noica -

Capacitatea sa de povestitoare captivantă, dar poate și noblețea cu care își poartă de atât de tânără haina "vulnerabilității asumate" îi conferă Robertei S Gandore, o perspectivă proprie asupra rosturilor vieții și, cine știe, poate și aducătoare de celebritate...

CUPRINS

NOTA AUTOAREI	7
PREFAȚA	10
PROLOG. SUNETUL TRECUTULUI	12
CAPITOLUL ÎNTÂI. NOTA PREZENTULUI	15
CAPITOLUL AL DOILEA.	
O FĂRĂMĂ DE NEADEVĂR	22
CAPITOLUL AL TREILEA.	
IMPREVIZIBILITATEA VIEȚII	29
CAPITOLUL AL PATRULEA.	
COINCIDENȚA SUFLETULUI	33
CAPITOLUL AL CINCILEA. REUȘITA PLANULUI	39
CAPITOLUL AL ȘASELEA.	
AMALGAMUL NOTELOR LA ȘI SOL	43
CAPITOLUL AL ȘAPTELEA. TRATATUL SPERANȚEI	53
CAPITOLUL AL OPTULEA. PRIMA PRIETENIE	59
CAPITOLUL AL NOUĂLEA. ÎNTÂLNIREA VIITORULUI	64
CAPITOLUL AL ZECELEA. VERSUL DESTINULUI	66
CAPITOLUL AL UNSPREZECELEA.	
CÂNTECUL DECISIV	69
CAPITOLUL AL DOISPREZECELEA.	
FIRUL ÎNTÂLNIRILOR	73

CAPITOLUL AL TREISPREZECELEA. COMPLICITATEA LUCRURILOR...	78
CAPITOLUL AL PAISPREZECELEA. NOTE GEMENE	84
CAPITOLUL AL CINCISPREZECELEA. TRIUNGHI NEBĂNUIT	91
CAPITOLUL AL ȘAISPREZECELEA. SENTIMENTE NEMĂRGINITE	96
CAPITOLUL AL ȘAPTESPREZECELEA. DEZECHILIBRULBALANȚEI	111
CAPITOLUL AL OPTSPREZECELEA. REAPRINDEREASENTIMENTELOR	119
CAPITOLUL AL NOUĂSPREZECELEA. ÎNVĂLMĂȘEALADECIZIILOR	126
CAPITOLUL AL DOUĂZECILEA. CONFRUNTAREA INTERIOARĂ.	138
CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI UNULEA. EXTINDEREA FIRULUI	147
CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI DOILEA. ADEVĂRURIDEZVĂLUITE	157
CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI TREILEA. FRUMUSEȚEA PRIMEI DĂȚI	165
CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI PATRULEA. ÎNCURCĂTURI FĂRĂ SFÂRȘIT	171
CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI CINCILEA. MAGIA NOTELOR	177
CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI ȘASELEA. DEVIEREA MUZICII	185
CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI ȘAPTELEA. NOTA DISPREȚUITOARE	193
CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI OPTULEA. LEACUL INTERIOR.	201
CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI NOUĂLEA. AMINTIRI NEROSTITE	210
CAPITOLUL AL TREIZECILEA. MELODII SFĂRÂMATE	220
CAPITOLUL AL TREIZECI ȘI UNULEA. ÎNCĂIERAREA NOTELOR	231
CAPITOLUL AL TREIZECI ȘI DOILEA. FIRUL MUZICII	239
CAPITOLUL AL TREIZECI ȘI TREILEA. INCERTITUDINEA VORBELOR	251

CAPITOLUL AL TREIZECI ȘI PATRULEA. PACTUL DECISIV	261
CAPITOLUL AL TREIZECI ȘI CINCILEA. NEMĂRGINITA IUBIRE	267
CAPITOLUL AL TREIZECI ȘI ȘASELEA. TĂIEREA FIRULUI	274
CAPITOLUL AL TREIZECI ȘI ȘAPTELEA. ZBUCIUMUL INIMILOR	279
CAPITOLUL AL TREIZECI ȘI OPTULEA. ALTERAREA PROPRIE	286
CAPITOLUL AL TREIZECI ȘI NOUĂLEA. GLASUL MELODIEI	293
CAPITOLUL AL PATRUZECILEA. CUVINTE NESPUSE	298
CAPITOLUL AL PATRUZECI ȘI UNULEA. FIRUL SFĂRÂMAT	306
EPILOG. SUNETUL VIITORULUI	311
POSTFAȚĂ DE IOANA CÎMPEAN	318

Prolog

SUNETUL TRECUTULUI

De când mă știu, muzica a făcut parte din viața mea. Nu a existat perioadă din ea în care aceasta să nu fie prezentă acolo.

Când aud cuvântul „muzică”, în gând îmi apar scurte fragmente semnificative din copilăria de mult trecută în care acest cuvânt a însemnat enorm pentru mine. Nu era zi în care de la noi din casă să nu răsunе clapele pianului vechi al mamei situat lângă șemineul de marmură albă din camera noastră de zi, prezent acolo dintotdeauna sau sunetul pick-up-ului uzat primit în dar de la bunica în al cincilea Crăciun din viața mea. Îmi aduc aminte cât de bucuroasă am fost în acea zi și cât de nerăbdătoare să-l încerc, chiar dacă eram doar o fetiță care abia învățase să pronunțe bine cuvintele. Știu bine că de atunci podeaua din camera mea și din cea de zi cu greu mai suportau picioarele mele mici dornice de dans și energie.

Îmi plăcea să dansez, îmi plăcea să-mi exprim iubirea față de muzică în diferite moduri. Eram o fetiță care descoperise adevărata fericire în muzică.

Mama adora să citeze mereu din diferiți artiști celebri. Era o obișnuință de-a ei de când mă știu. Spunea deseori că ei sunt sursa principală de unde poți învăța ce înseamnă cu adevărat acest nume — **artist** — și care sunt sarcinile care apar odată cu el. În ochii mei ea a fost și a rămas cel mai valoros artist care a putut exista vreodată pe acest pământ. Nimeni nu o întrecea în talentul ei pur care îi curgea

prin vene și care reușea să ridice în picioare chiar și pe cel mai încrezut om posibil existent.

Citatul care mi-a captat atenția în acea vreme și care mi-a rămas întipărit în minte până în ziua de astăzi era unul pe care marele Shakespeare l-a spus la un moment dat: „*Dacă muzica este hrana dragostei, cântă.*”, și asta făceam, cântam când eram singură în camera mea, când făceam baie alături de animăluțele mele din cauciuc pe care le adoram sau când mă plimbam în părculețul cu copăcei de pe strada unde locuiam împreună cu familia, oricând simțeam nevoia, orice îmi trecea prin cap în acel moment. Piese auzite la radio, la televizor, în public, tot ce credeau urechile mele că sună bine înregistrau, apoi procesau, lăsând la final loc vocii mele nerăbdătoare să-și dea frâu liber. Așa mi-am descoperit timbrul vocal și ceea ce îmi doresc să fac pentru tot restul zilelor mele. Știam care îmi este locul în această lume mare, plină de diferite tipuri și personalități de oameni. Eram o puștoaică hotărâtă, cu visuri mari. Visuri care știam că într-o zi vor deveni realitate dacă le voi avea alături pe mama și pe bunica mea, cele mai importante persoane din viața mea cărora nu aș fi vrut să le dau niciodată drumul din brațele mele de copil.

Muzica a fost mereu lângă mine atunci când am avut cea mai mare nevoie de ea. În acele zile de coșmar când treceam prin stările mele de anxietate, iar mama, doctorul sau altceva nu mă puteau alina și duce la starea mea normală, muzica făcea minuni. Era ca un medic cu super puteri pentru mine. Sau când mă confruntam cu perioadele dificile care veneau la pachet cu începutul de adolescență, ea mă calma și mă binedispunea mereu, mai ales când sufeream după cine știe ce băiat care nici măcar nu merita lacrimile care cădeau din ochii mei și udau așternuturile cu miros de iasomie ale mamei.

Amintiri.

Așa le numesc eu acum. Pentru mine toate acele perioade prin care am trecut au rămas doar niște îndepărtate și întunecate amintiri. Amintiri pe care le-am păstrat bine atâția ani înăuntrul sufletului meu fără ca măcar să pomenesc de ele cuiva, dar a căror prezență îmi aduceau mereu un mic zâmbet pe fața care nu mai cunoștea înțelesul de fericire.

După ce mi-a fost luat tot ce am avut mai scump, mă prindeam cu atâta forță de acele memorii, fiindu-mi frică să nu cad cu totul în

acea gaură neagră și imensă care reprezenta lumea nouă în care am fost împinsă, o lume îmbrăcată într-un cenușiu mohorât care te înspăimânta și parcă te ducea la disperare, unde doar pe ele le mai puteai deține, fără ca cineva să ți le ia și să le calce în picioare fără pic de resentiment în fața ta.

Dintre toți anii existenței mele cel mai mult am depins de muzică și de efectul ei vindecător după împlinirea vârstei de paisprezece ani. Vârsta care mi-a adus cel mai neprevizibil și neașteptat cadou: realitatea. Iar după ea au sosit și urmările ei.

Îmi e ușor să cred că până la acea vârstă am trăit în propriul meu vis pe care mi-l cream de una singură și doar după paisprezece ani de visare am fost trezită cu adevărat la realitatea crudă și dureroasă care mă înconjura din toate părțile cu ghearele ei negre și ascuțite, gata de atac.

În acel moment totul în jurul meu s-a prăbușit bucățică cu bucățică și știam că viitorul meu atârna de un fir de ață, gata-gata să se rupă și acela.

Capitolul întâi NOTA PREZENTULUI

*„Fă o baie de muzică o dată sau de două ori pe săptămână vreme de mai multe sezoane. În cele din urmă, vei afla că muzica este pentru suflet ceea ce este o îmbăiere cu apă pentru trup.” -
Oliver Wendell Holmes*

Pășesc încet pe trotuarul crăpat de la soarele arzător din aceste zile caniculare de vară, ținându-mi capul plecat, încercând să-mi protejiez fața cu părul transpirat și încălzit, nu îndeajuns de lung încât să îmi acopere toată porțiunea ei de palma puternică a razelor nemiloase ale acestui cerc de lumină. Umerii acoperiți de materialul închis al tricoului pe care îl port îi țin aplecați ca un scut de protecție, iar mâinile lipicioase îmi sunt înfipite adânc în buzunarele pantalonilor scurți care mi se lipesc de pielea picioarelor, în încercarea de a le răcori măcar puțin, dar fără succes.

Doar sunetul de pași al tenișilor mei uzați de la atâta purtat se aude sfărâmând sub greutatea lor bucățele vechi de ciment și călcând ambalaje de produse decolorate de timp și vreme.

Sezonul călduros tocmai a început, iar Jersey City e cuprins de agitație și aglomerație, așa cum se întâmplă în fiecare an în această perioadă.

Tinere cupluri și familii cu copii de toate vârstele vin aici echipați de vară la festivalurile care încep odată cu acest sezon, la noile atracții și la plajele proaspăt deschise special pentru ei. Peste tot

unde mergi dai de diferite tipuri de turiști veniți din toate părțile lumii doar pentru aceste lucruri. Cu greu mai poți diferenția un localnic de unul dintre ei. Sunt ca niște molii venite la lumină.

Pentru mulți dintre ei acest anotimp constituie o înșiruire nemărginită de vacanțe exotice și excursii palpitate, de noi oportunități și șanse, petreceri și distracții. Vara, pe care mulți o descriu ca fiind cel mai frumos anotimp dintre toate și cel al posibilităților fără număr, eu o disprețuiesc. Transpirația, aglomerația, căldura și stările de rău reprezintă doar un motiv minor pentru care nu mi place acest sezon călduros, deoarece sunt lucruri obișnuite și des întâlnite în această perioadă și în acest loc. Dar există altul mult mai întemeiat pentru care acest anotimp îmi displace atât de mult, dar a fost luat cu mult timp în urmă de valorile tulburi ale timpului și îngropat în adâncul sufletului meu odată cu trecutul și cu tot ce a reprezentat el pentru mine.

Claxoanele mașinilor, vocile tari ale oamenilor și toate sunetele care dau viață acestui oraș se contopesc într-o muzică asurzitoare, de neînțeles urechilor mele sensibile, speriiind și puținele păsări din împrejurimi și făcându-mă atentă la drumul din fața mea pe care îl am de parcurs.

Îmi scutur capul pe care îl simt greu de la căldură și îmi mut ochii care mă ustură îngrozitor în stânga și-n dreapta, ca să mă asigur că nu am deviat de la calea cea bună. În față îmi apar clădirile uriașe și părăsite ale străzii *Mercer* care stau de câțiva ani buni să se prăbușească, sătule de singurătatea și timpul care apasă pe ele, tomberoane de gunoaie împrăștiate peste tot cu conținutul lor deloc înmiresmat, răspândit pe trotuarul abia vizibil de iarba care a crescut printre spațiile crăpate ale lui, punând stăpânire pe el fără milă și ierburi care s-au cățărât fără vreo reținere peste toate lucrurile care au mai rezistat tuturor anotimpurilor care au trecut pe aici și și-au lăsat amprentele asupra lor.

Sunt obișnuită cu această priveliște de care am parte ori de câte ori pun piciorul prin aceste locuri și chiar îmi place. Nu de mult am aflat că această zonă a Jersey City-ului se numără printre acele zone care au fost abandonate după revolta rasistă care a izbucnit în 1964 în acest oraș. Nimeni nu a mai vrut să locuiască aici după ea și de mult n-a mai pășit picior de om pe pământul ei, în afară de mine, din câte se

pare și de animalele străzii care își mai fac veacul prin locurile acestea.

„*Mai o stradă*” îmi spun în gând, în încercarea de a rămâne calmă. „*Mai o stradă*”.

Grăbesc pasul conștientă de timpul care a trecut de când am părăsit locuința pe care mulți o numesc *acasă* și iau o curbă care duce la un loc părăsit pentru amatorii de adrenalină, apoi la locul unde mă grăbesc să ajung.

Am timp limitat. Trebuie să profit la maximum de fiecare secundă din el.

Îmi las ochii să cadă din nou pe ceasul de mână prins de încheietura brațului meu. Țagăra mică arată ora patru după-masa, iar cea mare, minutul treisprezece.

Două ore.

Am două ore de libertate.

Repet în gând aceste cuvinte în timp ce trec pe lângă câțiva copaci cu coaja uscată și ramuri împodobite cu frunze de un verde spălăcit, dar mă opresc atunci când un sunet asemănător cu cel al unor ecouri de voci, ciudat de nelalocul lui ajunge instantaneu la urechile mele. Mă încrunt și îmi continui drumul puțin nesigură pe auzul meu, uneori prea exagerat.

Cu cât mă apropii mai mult de spațiul unde se află situat acel parc de skate, cu atât pot distinge mai bine sunetele care vin din acea direcție.

După alți câțiva pași făcuți pe pavajul tare din piatră, sunetul se intensifică și se transformă în hohote de râs.

Imposibil, îmi spun și într-o clipă pe strada cu parcul.

Așa cum era de așteptat, zăresc în acest loc sursa zgomotului misterios. Un grup de patru băieți și o fată stau cu spatele la mine pe rampa veche de skate din acel loc și râd fără grija că ar putea fi auziți de cineva.

Mă duc mai aproape de ei, încercând să-i observ mai bine.

Uneori, curiozitatea îmi întrece orice frică.

Reușesc să le identific la fiecare stilul de îmbrăcăminte specific, format din pantaloni scurți, lejeri, teniși sau bascheți, tricouri și șepci, doar culoarea lor diferind de la unul la altul. În mâini sau sub brațe țin

plăci de skateboard, iar atenția lor e îndreptată spre ceva ce se află jos, pe rampă.

Îi recunosc imediat.

Skateri.

Un strop mic din curiozitatea mea se agață strâns de mine în legătură cu motivul bucuriei lor și mai fac câțiva pași în direcția lor, încercând din răspuț să nu fiu observată. Dar din moment ce nu prea am parte de mult noroc în viața mea, un băiat din grup se întoarce cu fața în direcția în care mă aflu eu, parcă simțindu-mă că îi urmăresc, iar pentru câteva secunde rămân blocată, neștiind cum să reacționez.

Ne privim unul pe altul câteva momente, el uimit, eu speriată, dar odată ce îmi revin la realitate, rup jenată contactul vizual și, fără să gândesc pasul următor, o iau la fugă ca o fricoasă ce sunt, fără să mai arunc măcar un ochi în spate și o țin așa până când ajung pe strada unde trebuia să fiu de la bun început, dar nu fac toate acestea înainte de a reuși să-i înregistrez aceluși tip trăsăturile feței.

Încetinesc când sunt destul de sigură că mă aflu la o distanță destul de mare de parc și îmi mai întorc doar capul în spate ca să mă asigur că nu am fost urmărită, iar ceea ce zăresc e doar praful pe care l-am ridicat de pe asfaltul fierbinte.

Răsufli ușurată.

Străbat rapid strada liniștită, trecând de clădiri pe cale să se dezintegreze, de spații părăsite și uitate până când ajung la o clădire impresionant de mare - poate cea mai mare de prin aceste locuri -, care se înalță impunătoare în fața mea și mă opresc să-mi trag răsufierea. Niciodată sportul nu a fost punctul meu forte.

Clădirea, în toată măreția ei, are o formă ciudat de rotundă, fiind construită într-un stil vechi, asemenea unei construcții din Roma Antică, cu arcade enorme din piatră frumos sculptate și cu un etaj unde balcoane strâmte sunt poziționate la fiecare geam mare din lemn închis la culoare. Mai multe uși care te duc în diferite încăperi ale ei au fost puse în partea din față a construcției, dar acum doar una îți permite să pătrunzi în clădire, celelalte fiind blocate.

Intru ușor în ea pe ușa din metal uzat, lăsând apoi să se închidă cu zgomot în urma mea. Inspir mirosul familiar al clădirii care mi-a

fost loc de refugiu o bună bucată de vreme, apoi pășesc în față, admirând încă o dată splendoarea ei.

Teatru.

Acesta este cuvântul care caracterizează cel mai bine acest loc. Mă aflu într-o sală mare de teatru, poate într-unul dintre cele mai mari existente în Jersey City. Știu că a fost unul foarte renumit, unde se țineau cele mai mari și incredibile spectacole de artă cu casa închisă și oameni până la refuz, printre care și cei mai importanți din ierarhia noastră. Îmi place să mă gândesc la cum era acest loc atunci când încă mai era folosit. Toate aceste scaune roșii pline de oameni de diferite stataturi și naționalități care au venit să privească și să asculte același tip de muzică. În ciuda diferitelor personalități și a diverselor locuri din care proveneau, aveau totuși un lucru în comun, și anume muzica. Lumini calde care luminau întreaga încăpere și scena plină de artiști, fiecare cu propriul instrument care deveneau una și aceeași persoană atunci când cortina se dădea la o parte și primele acorduri de muzică începeau.

Gândul la toate acestea mă încălzește pe interior și mă umple de mii de speranțe.

Însă oricât de faimos și renumit ar fi fost el în trecut, la fel ca și celelalte clădiri din această zonă, acest teatru a fost părăsit și uitat de parcă nici n-ar fi existat vreodată pe fața pământului.

Străbat cu pași mari sala împodobită în stil victorian, cu sculpturi neînțelese agățate pe pereți, cu bolți înalte create într-un stil elegant și perdele mari de catifea așezate la fiecare fereastră care odată erau de un vișiniu închis și mă urc pe scena imensă. O iau apoi spre capătul ei, unde stă ascuns prietenul meu bun și vechi acoperit de un cearceaf alb pe care l-am adus în acest loc special pentru el, cu scopul de a-l ține la adăpost de praful care se pune stăpân peste tot ce prinde dat uitării. Când ajung în dreptul lui, dau încet la o parte bucata fină de material și o așez lângă mine. Deschid capacul care protejează ce e mai de preț al lui și îmi trec degetele peste clapele atât de familiare și de plăcute la atingere, așezându-mă apoi pe scaunul tare de lemn al pianului, fiind pregătită de o nouă seară de vară petrecută în compania celor trei buni prieteni ai mei: *Mozart*, *Beethoven* și *Schubert*. Dintre toți cântăreții de muzică clasică, ei împreună cu piesele lor mi-au intrat cel mai mult la inimă.

Îmi trosnesc degetele de la mâini și încep cu ceva ușor ca și încălzire, o piesă compusă de mine acum doi ani pe care o cânt mereu înainte de a trece la ce e mai serios în antrenamentul meu.

După ce consider că sunt pregătită pentru următoarea etapă, trec la sonatele care îmi dau mereu bătăi de cap și care sunt cele mai importante în antrenamentul meu: „*Appassionata*” lui Beethoven și la sonata *Numărul 11 în A major* a lui Mozart, repetându-le în continuu până când simt că buricele degetelor mă ustură și până mâinile încep să mă doară îngrozitor.

Amândouă sonatele necesită răbdare și multă atenție, pentru că poți ușor să încurci notele sau să o iei pe alt ritm, total greșit. Mereu mă axez cel mai mult pe acestea două atunci când exersez, deoarece sunt sigură că dacă voi face asta, la un moment dat o să îmi iasă la perfecție. Și dacă se întâmplă acest lucru, voi putea încerca să ies din acest coșmar îngrozitor care a pus stăpânire cu patru ani în urmă pe mine și pe tot ce iubesc eu cel mai mult.

Nici nu îți poți imagina cât de repede poate trece timpul atunci când faci ceva ce îți place.

Ușa se închide cu putere în urma mea, urmată de cel mai urât scârțâit auzit de mine până acum. Strâng din ochi și din dinți și mă las să cad cu spatele pe ea, conștientă că nu mai am nicio șansă de scăpare.

Ora la care trebuia să ajung acasă era șase după-masa, dar s-a prelungit cu încă o oră și cu încă una până s-a făcut nouă seara și eu încă nu eram ajunsă acasă. Oftez și îmi pun mâinile care mă dor groaznic de la exersatul excesiv pe fața roșie și transpirată. Am alergat atât de repede din acel loc până aici, încât cred că oricine ar fi fost gelos pe viteza pe care am prins-o. Când am ajuns acasă, peste tot era liniște și întunecat, lucru care mi-a dat mica speranță că voi scăpa basma curată de această dată, dar e imposibil să se întâmple una ca asta atunci când ai ca tutore o mătușă ca a mea, așa că orice ar fi, trebuie să suport consecințele care vin odată cu nerespectarea regulilor din această locuință.

După un minut de prea multă liniște aud un zgomot din direcția de unde e poziționată bucătăria. Îmi las mâinile să cadă pe lângă mine și înghit în sec, pregătită pentru ce-i mai rău.

- Bethany, se aude dintr-odată vocea ascuțită ca o lamă de cuțit și nespus de enervantă a mătușii, venind din acea parte.

Mă ridic cu tragere de inimă de pe ușă și trag cea mai mare gură de aer de până acum.

„Începem!”